oma tütre manu, nüüd võtt teda ütlemata puure armu ja söömuga omm
saala ninni. Katel hõõvõel, neide ilemäid ja alamäid, ollõa kõrge ka
rõõmu piiparo piimein, ja liugutasi jõa rinnan. —

Seeski nuti kuningan kõige oma sõavõe liina võnehti eesa õrä, nõm
nüüd lasti puure rõõmu kuvaaga rõõvõar vägi, kui oinga korkõise
kunagi, liina siis, kon mitu nädälit, ikkõ jõ tore üle pidämine
nüüd kõige lasti ja lõtu meisjenõne rõõvõle kui ka omale rahvale
ofaa jai. Kõik nüka jõ vaid, mis eine puurde omasta raihet olli ol
nu, — ei jaa ell kõrvat vellegi mõtlangi raumi kõidmä, enge kõi
kõõmsel jõ rõõm, tulli jõ olli kõige puttombaja sõõmsõt jõ sunsõ

Seegi, kui kõik nido rõõm pikjani jõ maikõsta olli, — sis nakaa
merekuningan kenda jällegi kodo minegi pääle valmistama. Eha
küll kuningõnõet venenäbit, nimelt emäl, ranka olli, omasi oinuma
jõ ommõsõt tätsõt lahkuda — siegi pidi ta seda tegema, jõ näit kui
kõige ommimbit omabbit vahaga minnä lasknma.

Kuningan jõ tema prowwa ommõa omõle lastõle nüüd raaga
palju kulda jõ kõõkõõt, nüüd kõige sugutõit kuld ehtid jõ asja. Ka
rõõvar sõõvägigi, et jõõ valjõsõ oma kingitusõsõ ilma, enge epäl
ütel ülembat kui alambat, sai midagi kallõsõ mälehtusõe, rõõvam
nõilsin nõugõsõt kodo vaja. Eküi lõtsiva nemä kõmmoda puure ra
vahusõga liina võnehtõsõ vällä, nelle taga jõrjõr veel kuningan
mitu tahat jõamesõt, omale ommõle tätsele, kui epämaa mälehtusõe
kõõsa and, jõ mille üle merekuningat jõ ta prowwat kõige puure
rõõm olli, sõõt pe kingita sõavägi olli kõigt kallimat kingitus,
nimä ellas veranilur, mis neide sõõvõe kukke suurendas. —

Kui merekuningan mere veerde jai, nimu lõi üttõ kalameke ha
sõlust nägi, — tulli tälle elavala meelde, nee kats kalameke pee
ksõr näite vagusõe põlven üli paljo hõõd teenü. Sa jätt oma sõavä
mereveerde seeni ootma, nimä läts oma prowwa jõ virjaga jalus
kooni neide kurdsõlsa maan, kelä ta ka norajarte kodon kõigo
olevat. Lahkõrte terviisiva nõa neid oma kõlga, nimä pääle mun
lükkesõ jutu peräl käsk merekuningan näil poremba rõiva ümbre
panda, kallimba kraami kaasa võtta, jõ näidaga ütten mereveerde,
nimä pääle laiva pääle tulla, nellega nemäkki ütten temaga rõõvõlle
maale läät, siinä elämä jäär. Rõõmsate võttivaesõ kalameeste
peeronna merekuningaa kelbe pastumisõe varte, jõ nakkõva usinaste
ommi poremhit hilga ümbrele pandma, kallimbat kraami kodus
korjama. Pälti-tälti, otsa ajõ kõige kurdsõlsega jõõ neisõt mereveer
muidogi maha. Üli rõõmsate otsva kalameke, neide nuisõe jõ
lotsõ kuningliku paari jõ neide poja peräsn, kõä meelega kõik map
pa jõ vagusõa põlve pääle mõtlõden, kon lüg vaiva töi, jõ pää-töi
dupe mure neid enämb ei koovina. —

Kui kuningan nüüd oma sõavõe manu saije, otsva nemä
kõik laiva pääle, ninu puure rõõmu hõõskamisõe jõ kuvaaga jätsti
nuia maa kumalaga, jõ laiva nakkõva usinaste, kui lüga vagusõa

nee-pinnat ajõma, kooni jällegi mitme nädälisõe vägi peräl,
merekuningaa ukse palee, jõ ka lüngi nättsõle tulli, mida puur
kõõ-tegio vala, oma sugu sellsõja selajal kiiva olli toredasti
ülen ehitanu. Merekuningaa oste trep trepilt rõõmusõt rõõmu
sõõt, mille man ka tema oma põõ püüdmine see olli, omile alam-
bile jõ sõavõele rõõmu valmistasa, ütel jõ täsõt viisi. Nimelt nee
pats valmeesto peredomba saiva merekuningaa liinaa ilusa, ukse
maja elämisõe, nimu pääle pälle veel kõige, mis neide elur jõ ülen pida-
misõe tarvis olli. — Merekuningaa valits puure armu jõ vahuga
kuura kuura väga üle puure laja ilma maa mere, nimu neide
puude jõ puarexete, kooni ta kooli jõ temä päig temä opemele
valitsõjaa jai. — Ka see näve oma mõõtlikus esä jälgi pääs
kooni ka temägi kooli, jõ ommi ravembide peräl mayoma
läti. — Sarkilla veel valitsõrat tõsa vagusõe sugu, maailma
merepääl, vellesõt üs üts om, mere kuningaa.

2. Surma-jäng.

Papa, papi papa, mull on riskusõt, mull on avwu, mull
on kõige külatt, siin armusõt, ent mõistusõt jõ tarkusõt tahaa
ma veel palju, palju opida, palju vägga palju paada, — sedä
ei jaa ma mitte omasõt kõrgusõst, — luppa minno, palle ma
vägga, lupa minno maailma reisimä minnä, ma taha
puure tarkuspa kodo tulla!"

Eküi pallel jõ vaijel mitu päivä, üts kuninga põig, ra-
mal ajal, omma esä. Eha ta ekimäle küll oma ainuma
poja palvele väega varta jai, — jai ta wõimäte ommetegi
poja palvest ärä vaartsi, jõ ta and tälle lahke luba, maail-
ma reisimä minnä. Kuninga sinise varta panemine
tulli ka enaimbisi sõt, et ta prowwa, kui nunagi emä,
oma poja, pika piirita reisi pääl, kaotada võis, sõt ta omasõt
teda üli väega pellärte. Eküid, nimu pojal reisi luba näen olli,
läts ta kõige ekimäle emä manu, et pilega tälle võõmu dem-
lutada, sõt et emä oma armu- jõ helliisõ-surmist, ütt pääli-
neelt pojaga üten nõun, poja teeden olli. Kui põig emäle esä
luba-kõija nõudõr — sõtte emä puure murre, jõ pia-oiga mi-